

Погасло стомлене світило... (переклад О. Грязнова)

Олександр Пушкін

Погасло стомлене світило;
На море спінене вечірній впав туман.
Шуми, шуми, покірливе вітрило,
Хвилюйся під човном, похмурий океан.
Я бачу берег полуденний,
Землі таврійської простори чарівні;
До неї лину я крізь сутінки нічні,
Своїми згадками натхнений...
І відчуваю я, що плачуть очі знов,
Душа кипить і завмирає;
Юрба знайомих мрій тісніше обступає;
Згадав минулих літ безумства і любов,
Усе, чим я страждав, усе, що так манило,
Надій і сподівань виснажливий обман...
Шуми, шуми, покірливе вітрило,
Хвилюйся під човном, похмурий океан.
Лети, мій корабель, неси в країни дальні
Під грізним подихом оманливих вітрів,
Кудись за рубежі печальні
Давно знайомих берегів
Землі, де пристрасть я зустрів,
Де друзям почуття звірялись,
Де музи ніжні нам таємно посміхались,
Де рано в бурях знемогла
Моеї молодості сила,
Де зрадили любов і радість легкокрила
І серце туга невідступна сповила.
Шукач нових красот і вроди,
Я вас цурався, батьківські краї;
Я вас цурався, учні насолоди,
Юнацьких ігор спільники мої;
І ви, повірниці розпутної свободи,
Яким без почуттів я жертвував усім,
Натхненням, славою і спокоєм своїм,
І ви забуті, зрадниці нікчемні,

Весни моєї подруги таємні,
Забуті мною ви... Та давніх серця ран
І розпачу його ніщо не притлумило...
Шуми, шуми, покірливе вітрило,
Хвилюйся під човном, похмурий океан...

Переклад: Грязнов Олександр Андрійович